

Sönd. e. alla helgons dag Joh 6:37-40
Jubileumshögmässa Valvikens kyrksal 20131103 20
år

Tidigt på morgonen den 9 maj 1979, satt jag på mitt tjänsterum i Arvidsjaur och bläddrade förstrött i en facktidskrift för präster, när plötsligt mina ögon föll på en radannons:

Kyrkoherdetjänst i Helgum sökes.

Dessa sidor brukar jag alltid bläddra förbi, men just denna morgon så fastnade ögonen på dessa rader och jag hör som en röst som säger: Du Erik skall fara dit. När jag kom hem till lunch, så berättade jag för min hustru Ingrid, vad jag varit med om.

Så frågade hon mig, den berättigade frågan: men var är det?

Med stor möda hittade vi platsen, på den karta vi hade. Och så säger hon de ord som jag aldrig hade förväntat mig av henne: ”men kanske det”

Vi som lovat varandra att aldrig mer flytta söderut, när vi kommit till det, som känts som den sydligaste utposten i Arvidsjaur.

Jag sökte och fick tjänsten.

Det var allhelgonahelgen 1979, som jag började min tjänst här i Helgum.

Tänk att få börja en tjänstgöring med himmelen i sikte.

Jag har många fina minnen av just allhelgonahelgerna här. Alla de fina körsångerna som sjungits.

Människorna som samlats.

Jag kommer särskilt ihåg en gammal kvinna som efter en sjukdomstid längtat så innerligt av att få komma till allhelgonagudstjänsten, med slutpsalmens ord fick hon lämna detta jordiska liv och möta den Herre Jesus som öppnat pärleporten så att vi kan komma dit in.

I det hus som stod alldeles intill detta hus bodde Lasse och Märta.

Husen stod så nära att det inte kunde vara mer än ca 10 meter mellan dörrarna. Lasse han sa när han fick reda på att det skulle bli kyrka här: ”Tänk att bara få gå från den ena dörren till den andra för att få fira gudstjänst”. Han hann aldrig få uppleva det. För honom var det en annan dörr som hade öppnats.

Även Märta gladdes över att det skulle bli en kyrka här, hon ville göra sitt för att bidra till denna kyrka, genom att göra ett lapptäcke som hon skulle kunna få in 2000:- genom ett lotteri. Hon var en av dom oändligt många som velat bidra till att den gamla brandstationen och badhuset skulle bli en kyrka. Jag kan se framför mig bilderna av hur det skänktes allt det virke vi behövde, grus som kördes i skytteltrafik och mycket, mycket mer. Allt det vi ser här inne är skänkt av givmilda Helgumsbor. Drygt 400.000:- skänktes under de fem månaders byggtid som vi höll på att bygga denna kyrka.

Visionen om att det skulle bli en kyrka här föddes redan 1988 efter en passionsandakt på Helgumsgården där jag stod och pratade med Rune Elgelid, Månens sken lyste upp den gamla brandstationen och så rann det bara ur mig, ”men Rune ser du där har vi vår nya kyrka”.

Så svarar han att blir det en kyrka där, så ville han skänka kyrkklockan dit. Vid invigningen av Valvikens kyrksal till kyrka den 3 oktober 1993 så kallade kyrkklockan, som väger 45 kg till inte bara en gudstjänst, utan tre gudstjänster samma dag.

Kyrkklockan som bär inskriptionen O land, land, land hör Herrens ord. Det var samma kyrkklocka som även den dagen ringde den första tacksägelse-ringningen över Märta Halén, som den dagen velat skänka blommor för att pryda kyrkorummet. Två stora buketter av Gladiolus.

Att det finns en kyrka här är ett stort bönesvar från Gud. Församlingens ekonomi var då körd i botten efter en renovering av församlingsgården och byte av tak till kyrkan. Jag kommer ihåg hur vi under Lomras ledning sjöng vid den första gudstjänsten: ”Spärras din väg utav hinder så väldiga och utav berg som där skyhöga nå, räkna med Gud ty han gör det omöjliga, han gör vad människor icke förmå”.

Det omöjliga blev möjligt, allt lades till rätta på ett förunderligt sätt. Jag tänker på det här altaret, som jag hade sett en bild av, från mina föräldrars resa till Jerusalem, från andaktsrummet i teologiska institutet, och som jag så gärna ville tillverka. Och sen berättade Olga Forssén att hon gärna hade velat sy upp ett alttarbrun efter ett mönster som hon sett hos en granne som var publicerat i Allers 1925.

Jag tänker bara, att det är ett under att denna tidning aldrig blev bortkastad under alla dessa år fram till 1993. Det var också ett under, att när det hängdes upp på altarbordet så passade det exakt i mått.

Jag kan inte glömma biskop Bengt Hallgrens invigningstal till denna kyrka: Detta måste vara en helig plats, här bor förvisso Gud. Ord som första gången uttalades av Jakob sedan han i drömmen sett en stege rest emot himmelen och Guds änglar gick upp och ned utmed denna stege.

Helgum betyder just en Helig plats.

Denna kyrka är en helig plats, där vi får se, att det finns en väg till himmelen.

En väg som Gud har utstakat för oss.

Där Gud öppnat nådens källor för oss.

- Genom det heliga dopet.
- Genom Guds ord som ständigt pekar på Jesus han som lovat och sagt:
- **Att den som kommer till mig skall jag inte visa bort.**
- **att jag inte skall låta någon gå förlorad av dem som han har gett mig utan låta dem uppstå på den sista dagen.**
- **att alla som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv. Och jag skall låta dem uppstå på den sista dagen.**

Vi får sätta vårt fokus på Jesus, han som älskat oss in till döden på korset, han som i sin uppståndelse från de döda öppnat en väg till det liv som aldrig dör.

När vi byggt vår kyrka så fick vi strax efter invigningen besök av en Helgumsbo i församlingen, Gull Sundin som hon hette som flicka, dottern till kyrkoherde Per Sundin som tjänstgjorde fram till 1949. Hon

sa då till mig: varför ställer ni undan nattvardskärnen i ett skåp där bak, nej de måste ställas fram så att de blir synliga. Hon hade så rätt och så kom det sig att vi nu har nattvardskärnen här framme.

Nattvarden som är ett odödlighetens läkemedel och där vi får möta Guds kärlek som han visat genom Jesus, han som säger **den som kommer till mig skall jag inte visa bort.**

Där öppnar han sin famn emot oss, utan undantag.

Precis som vi ser Jesus avbildad på altarets kors.

Då spelar det ingen roll vilken hudfärg vi bär på, inte om vi är man eller kvinna, det spelar inte hellre någon roll om vi är fattiga eller rika.

Fammen står öppen för oss alla, precis som en öppnad port, mot en framtid som är fylld med glädje och sång. Det enda vi vet om vår framtid är, att vi tack vare Jesus har det allra bästa kvar.